

In Loving Memory of
VASSILIOS ADAMIS

*Born in Pellana, Sparta, Greece
12 December 1928*

*Died in Melbourne, Victoria, Australia
21 April 2017*

Rest in Peace

*Πολυαγαπημένος και σεβαστός
σύζυγος και πατέρας, ο οποίος αφιέρωσε
όλη τη ζωή του στην οικογένειά του και που έζησε μία
ζωή εργασίας και θυσίας γι' αυτήν.
Ένας φιλικός και γενναιόδωρος άνθρωπος.
Ζει στη μνήμη όλων που τον γνώριζαν,
καθώς τον αγαπούσαν.
Η μνήμη σου θα βρίσκεται πάντα στην καρδιά
εκείνων που άφησες με απρηγόρητη θλίψη.*

*Much loved and respected husband and father,
who dedicated all his life to his family and
who lived a life of work and sacrifice for them.*

*A friendly and generous man.
He lives in the memory of all who
knew him, as he was loved by all.
Your memory will always be in the hearts
of those who held you dear
whom you have left in inconsolable grief.*

FINAL TRIBUTE TO A GREAT MAN - VASILIOS ADAMIS 1928 - 2017

The video depicts a man journey through life. It was put together by my nephew Nick Smyrnios. Although it was not possible to put everyone in the video, it is still a great display of the many friends Dad had met in life.

The Eulogy is in Greek and in English and the personal tribute was read out at the wake by my lovely wife Yovanna. I would like to thank everyone involved during this difficult period in bringing closure and assisting me to grieve alone here in the birthplace of my father and myself. It is only fitting that I am now living in the cottage which I was preparing for him in advance. Sadly Death decided he would pay a visit and took Dad away. Such is life.

I would also like to thank my military mates who knew Dad (Maurice Barwick, Clinton Breeze and Tony Kelly) and came to his funeral. To Mum, Phillip, Hellen, Kon, my lovely wife Yovanna, David, Paul, Matthew and Mark, love from me and thank you. A special thank you, to Haido and Nick Smrnios and Leon Tsongas. To Josie and Jane, stay strong as you are both loved and part of the family.

Dad was the perfect example of an Australian of Greek heritage who did proud both nations. May he rest in peace.

Life is what is.

VASILIOS ADAMIS 1928 - 2017

VASILIOS PANAGIOTIS ADAMIS – EULOGY

Vasilios was born on Wednesday 12 December 1928 to parents Peter Adamis and Hellen (nee Mihalopoulos) in Pellana, Lakonia, Greece. His early years involved in helping his parents in managing their small land holdings, while at the same time attending primary school.

During his formative years, he showed great promise at school and was destined to further his education which was interrupted by WW2. Vasilis's first job was that of a shepherd looking after the family sheep and goats.

Whilst in the shepherd role he learnt to roam the surrounding hills, meadows and mountains. This experience as a shepherd would later come in handy when he joined the resistance against the communist elements that followed WW2.

Vasili would spent at least eight years in the resistance battling communists and in some cases against his own brethren. Suffice to say there were many occasions where he would find himself in situations not of his own choosing and save the lives of communists and others from the same village. These selfless and dangerous acts on his part stemmed from the values, ethics and teachings handed down by his father who had spent time in the USA.

On one occasion, Vasili saved the life a young lass who was selling chestnuts to survive the famine from a local ruffian who was intent on beating her. Vasili jumped in and saved her from being beaten. Some 60 years later Vasili would meet this same woman in the centre of Sparta and was recognised by the woman who thanked him for his kindness.

Vasili was a good man who gave you the shirt off his back if you were in need and although he was known as a tough man, he was indeed very compassionate but he hid it well to prevent others taking advantage of him. A very fine singer and dancer in his youth, loved by many and he was certainly one who loved and lived life to the full. During the Greek Civil War, he met with and married Kaliope (nee Rassias) the local beauty in Pellana, upon which they had two sons, Peter and Phillip.

When the Greek Civil War came to a close, Vasili was drafted into the Greek Army and was trained as an infantry man, specialising as a mortar man. Whilst in the Army he volunteered for service in Korea but was turned down due to being married and having children. It was a bitter blow for him given all of his military and irregular warfare experience.

In 1954 after much discussion the family decided that due to lack of employment opportunities and a better quality of life, Vasili, his wife Kaliope made the decision to migrate to Australia. Along with their two sons they made the 30 day trip to Australia on the good ship Kyrenia, landing in Perth, West Australia on the 23 July 1954.

After a short stay at the Northam Hostel Camp for new migrants they were relocated to Manjimup Hostel Camp where Vasili worked on the West Australian railways. The family lived in Army tents alongside many other migrant families. This existence that was very alien to them. When Vasili fell into the river and was speared by a splinter of wood and their son Peter became ill with Pneumonia, the family moved to Perth for better living conditions. For a number of weeks the family lived in one bedroom on the floor with no amenities.

At night Vasili would lie next to his wife and sons keeping them warm and covering himself with his old Army over coat. Soon Vasili was able to obtain employment at a nail factory and then at the local Greek club and the family was able to be looked after in the house opposite the Greek Orthodox Church.

It was whilst living in Perth that the twins, Hellen and Kon were born, thus increasing the pressure on Vasili as the main provider. Despite improved living conditions, the family remained in West Australia for some months before deciding that it was better to relocate again to Melbourne Victoria where employment opportunities were far better than those in West Australia at the time. In Melbourne they moved into one bedroom homes located in the suburbs of Fitzroy, Carlton and Clifton Hill. Vasili found their first home in the suburb of Windsor, relocating in there in 1957.

The family would remain in Windsor until 1972 before relocating to Chadstone where the family resides to this day. Whilst living in Windsor, Vasili and his wife both worked long, hard and difficult hours to pay off their mortgage, raise, clothe, feed and educate their three sons and daughter. It was certainly a demanding and challenging time for all migrants of that era.

Vasili managed to find employment working as a shift hand at the Carlton Brewery, at times as a Labourer and for many years Vasili worked at Miller Brothers, at this job he drove semi-trailers erected large tents and set up dance floors. He later set himself up as a self-employed salesman selling his goods of olive oil, Manchester & haberdashery and livestock.

He would visit all the café's & farm houses in countryside of Victoria and parts of South Australia. He also had a very large customer base in Melbourne. He had a layby system going with all of his customers. He opened a Manchester & haberdashery shop in High Street Prahran along with his wife Kaliope and finally opening up a dry cleaning business with his daughter Helen and his son in law John.

Very difficult years for a couple whose English skills were minimal but enough to survive for day to day living. Throughout this time, Vasili and Kaliope's home was the magnet for all Greeks arriving in Melbourne Australia and became a haven for new migrants attempting to find their place amongst an alien society. Vasili and Kaliope kept an open house and not one individual was turned away. Their hospitality learnt from the motherland was legendary and many Australians of Greek heritage owe their early footing to Vasili and his wife Kaliope.

Vasili and Kaliope's sons and daughters grew into solid Australian citizens with one son making a career in the Australian Army, another a successful businessman, the third son became a trainer and the daughter became a business woman alongside her husband. Vasili and his wife Kaliope returned to Greece and rebuilt their home in Pellana along modern lines and visited their place of birth on a number of occasions in their latter years.

Vasili is survived by his wife Kaliope, sons Peter, Phillip, Kon and Hellen, son in law John, and daughters in law, Yovanna, Sophia and Wendy. In addition there are Grand Children, David, Paul, Matthew, Mark, Carly, Leigh, Conrad, Nick, Haido, Trent and William along with their wives, husbands and partners, Jane, Josie, Alex, Lee, Cassie, Ilias and Molly. Furthermore there are Great grandchildren, Tyler, Harvey, Leon, Eleni, Zoe, Olympia and Anika.

While his memory lives on, may he rest in eternal peace.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΔΑΜΗΣ (του ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ)

ΕΓΚΩΜΙΟ

Ο Βασίλειος γεννήθηκε ημέρα Τετάρτη, 12 Δεκεμβρίου 1928 στην Πελλάνα Λακωνίας. Οι γονείς του ήταν το ζεύγος Πέτρος Αδάμης και Ελένη Μιχαλοπούλου. Στα πρώτα του χρόνια βοηθούσε τους γονείς του στη διαχείριση των μικρών εκτάσεών τους, ενώ παράλληλα παρακολουθούσε το δημοτικό σχολείο.

Κατά τη διάρκεια των εκπαιδευτικών του χρόνων, έδειξε μεγάλη προοπτική στο σχολείο και προορίζονταν να συνεχίσει την εκπαίδευσή του, η οποία διακόπηκε από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι μεγαλύτερες αδελφές του βοηθούσαν με τις δουλειές του σπιτιού, ενώ ο Βασίλης ήταν ένας βοσκός - ποιμένας και φρόντιζε για τα πρόβατα και τα κατσίκια της οικογένειας. Στο ρόλο του βοσκού έμαθε να περιπλανιέται στους γύρω λόφους στα λιβάδια και βουνά. Αυτή η εμπειρία ως βοσκός τον ευνόησε αργότερα καθώς μπήκε στην αντίσταση ενάντια στα κομμουνιστικά στοιχεία που ακολούθησαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο Βασίλης θα περνούσε τουλάχιστον οκτώ χρόνια στην αντίσταση που μαχόταν τους κομμουνιστές και σε ορισμένες περιπτώσεις εναντίον των δικών του συγγενών. Αρκεί να ειπωθεί ότι υπήρξαν πολλές περιπτώσεις όπου χωρίς την δική του επιλογή έτυχε να σώσει τις ζωές κομμουνιστών και άλλων από το ίδιο χωριό.

Αυτές οι ανιδιοτελείς και επικίνδυνες πράξεις από την πλευρά του προέκυψαν από τις αξίες, την ηθική και τις διδασκαλίες που του παρέδωσε ο πατέρας του που είχε περάσει χρόνο στις ΗΠΑ.

Σε μια περίπτωση, ο Βασίλης έσωσε τη ζωή μιας νεαρής κοπέλας που πουλούσε κάστανα για να επιβιώσει από την πείνα και από έναν ντόπιο καταδότη που είχε την πρόθεση να την χτυπήσει. Ο Βασίλης κυριολεκτικά επενέβη και την έσωσε από τον ξυλοδαρμό. Κάπου 60 χρόνια αργότερα ο Βασίλης συναντήθηκε με την ίδια γυναίκα στο κέντρο της Σπάρτης και τον αναγνώρισε η γυναίκα αυτή και τον ευχαρίστησε για την καλοσύνη του.

Ο Βασίλης ήταν ένας καλός άνθρωπος που πάντα ήταν έτοιμος να σου δώσει ακόμα και το πουκάμισό του από την πλάτη του αν το χρειαζόσουν και παρόλο που ήταν γνωστός ως σκληρός άντρας, εντούτοις ήταν πράγματι ένας πολύ συμπονετικός που το έκρυβε καλά για να εμποδίσει τους άλλους να τον εκμεταλλευτούν. Ήταν ένας πολύ καλός τραγουδιστής και χορευτής στα νιάτα του, ήταν αξιαγάπητος που αγαπούσε και ζούσε τη ζωή στο έπακρο.

Κατά τον Ελληνικό εμφύλιο γνώρισε και παντρεύτηκε την Καλλιόπη (γένος Ρασσιά) την πιο όμορφη στην Πελλάνα, με την οποία απέκτησαν δύο γιους, τον Παναγιώτη και τον Φίλιππο. Όταν ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος έληξε, ο Βασίλης εντάχθηκε να υπηρετήσει στον Ελληνικό στρατό και εκπαιδεύτηκε στο πεζικό, ειδικευμένος σε ολμοβόλο. Ενώ υπηρετούσε στο στρατό προσφέρθηκε εθελοντικά για υπηρεσία στην Κορέα αλλά απορρίφθηκε επειδή ήταν παντρεμένος και είχε παιδιά. Ήταν ένα πικρό χτύπημα για αυτόν, δεδομένης της στρατιωτικής και μη τακτικής εμπειρίας του πολέμου.

Το 1954, μετά από πολύ συζήτηση, η οικογένεια αποφάσισε ότι, λόγω έλλειψης ευκαιριών απασχόλησης και καλύτερης ποιότητας ζωής, ο Βασίλης και η σύζυγός του Καλλιόπη αποφάσισαν να μεταναστεύσουν στην Αυστραλία. Μαζί με τα δύο τους παιδιά έκαναν το τριανταήμερο ταξίδι στην Αυστραλία στο καλό πλοίο Κερύνεια, που έφτασε στην Πέρθη της Δυτικής Αυστραλίας στις 23 Ιουλίου 1954.

Μετά από μια σύντομη παραμονή στο Βόρειο Καταυλισμό για νέους μετανάστες, μεταφέρθηκαν στο Manjimup όπου ο Βασίλης εργάστηκε στους σιδηροδρόμους που χτίζονταν τη σιδηροδρομική γραμμή. Η οικογένεια έζησε σε σκηνές στρατού δίπλα σε πολλές άλλες οικογένειες μεταναστών που μοχλούσαν για την επιβίωσή τους που ήταν πράγματι πολύ ξένη για αυτούς. Όταν ο Βασίλης έπεσε στον ποταμό και έπεσε πάνω σε ξύλο και τρυπήθηκε σοβαρά και ο γιος του ο Παναγιώτης αρρώστησε με πνευμονία, η οικογένεια μετακόμισε στη Πέρθη για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Για αρκετές εβδομάδες η οικογένεια ζούσε σε ένα υπνοδωμάτιο στο πάτωμα χωρίς ανέσεις.

Τη νύχτα ο Βασίλης θα βρισκόταν δίπλα στη σύζυγό του και στους γιους του, κρατώντας τους ζεστούς και καλύπτοντας τον εαυτό του με το παλιό του Στρατιωτικό παλτό. Σύντομα ο Βασίλης ήταν σε θέση να βρει εργασία σε ένα εργοστάσιο παραγωγής καρφιών και στη συνέχεια στην τοπική Ελληνική λέσχη. Την οικογένειά του την φρόντισε σε ένα σπίτι απέναντι από μια Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Κατά τη διάρκεια της ζωής τους στην Πέρθη, γεννήθηκαν τα δίδυμα, η Ελένη και ο Κώστας, αυξάνοντας έτσι την πίεση στον Βασίλη που ήταν ο κύριος «νεροκουβαλητής» του σπιτιού.

Παρά τις βελτιωμένες συνθήκες διαβίωσης, η οικογένεια παρέμεινε στη Δυτική Αυστραλία για μερικούς μήνες πριν αποφασίσει ότι θα ήταν καλύτερο να μεταφερθεί στη Μελβούρνη Βικτώρια, όπου οι ευκαιρίες απασχόλησης ήταν πολύ καλύτερες από εκείνες της Δυτικής Αυστραλίας τότε.

Στη Μελβούρνη μετακόμισαν σε σπίτια ενός υπνοδωματίου που βρίσκονται στα προάστια του Fitzroy, του Carlton και του Clifton Hill. Ο Βασίλης βρήκε το πρώτο ιδιόκτητο σπίτι τους στο προάστιο Windsor, Prahran, που μεταφέρθηκαν το 1957. Η οικογένεια θα παρέμενε στο Windsor μέχρι το 1972 πριν εγκατασταθεί στο Chadstone όπου κατοικεί η οικογένεια μέχρι σήμερα. Ενώ ζούσαν στο Windsor, ο Βασίλης και η σύζυγός του εργάστηκαν πολύ, σκληρά και δύσκολες ώρες για να πληρώσουν το δάνειό τους, να μεγαλώσουν, να ντύσουν, να τροφοδοτήσουν και να εκπαιδεύσουν τους τρεις γιους τους και την κόρη τους. Ήταν σίγουρα ένας απαιτητικός και προκλητικός χρόνος για όλους τους μετανάστες εκείνης της εποχής.

Ο Βασίλης κατόρθωσε να βρει εργασία που δούλευε στην ζυθοποιεία Carlton, εργάτης, ημιτελή εξειδίκευση στον κλάδο της εστίασης, αυτοαπασχολούμενος ως πωλητής, επιχειρηματίας σε υφασμάτινα υλικά, πώληση ζωντανών , και έχοντας το δικό του κατάστημα μαζί με τη σύζυγό του Καλλιόπη και τελικά ανοίγοντας μια επιχείρηση στεγνωτηρίου καθαρισμού με τον γαμπρό του τον Ιωάννη. Πολύ δύσκολα χρόνια για ένα ζευγάρι των οποίων οι αγγλικές δεξιότητες ήταν ελάχιστες αλλά αρκετές για να επιβιώσουν για καθημερινή ζωή.

Καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το σπίτι του Βασίλη και της Καλλιόπης ήταν ο μαγνήτης για όλους τους Έλληνες που έφτασαν στη Μελβούρνη της Αυστραλίας και πρόσφεραν καταφύγιο για νέους μετανάστες που προσπαθούσαν να βρουν τη θέση τους σε μια ξένη κοινωνία. Ο Βασίλης και η Καλλιόπη κρατούσαν πάντα το σπίτι τους ανοιχτό και κανένα άτομο δεν απέτρεψαν.

Η φιλοξενία που έμαθαν από την μητέρα πατρίδα ήταν θρυλική και πολλοί Αυστραλοί Ελληνικής κληρονομιάς οφείλουν την πρώιμη στάση τους στον Βασίλη και τη σύζυγό του Καλλιόπη .

Οι γιοι και οι κόρες του Βασίλη και της Καλλιόπης μεγάλωσαν σε στέρεους Αυστραλούς πολίτες με έναν γιο να κάνει καριέρα στον Αυστραλιανό στρατό, ο άλλος σε ένα επιτυχημένο επιχειρηματία, ο τρίτος γιος έγινε εκπαιδευτής και η κόρη έγινε επιχειρηματίας παράλληλα με τον σύζυγό της. Ο Βασίλης και η σύζυγός του Καλλιόπη επέστρεψαν στην Ελλάδα και ξανακτίστηκαν το σπίτι τους στην Πελλάνα με σύγχρονους ρυθμούς και επισκέφθηκαν τον τόπο γέννησής τους αρκετές φορές τα τελευταία χρόνια.

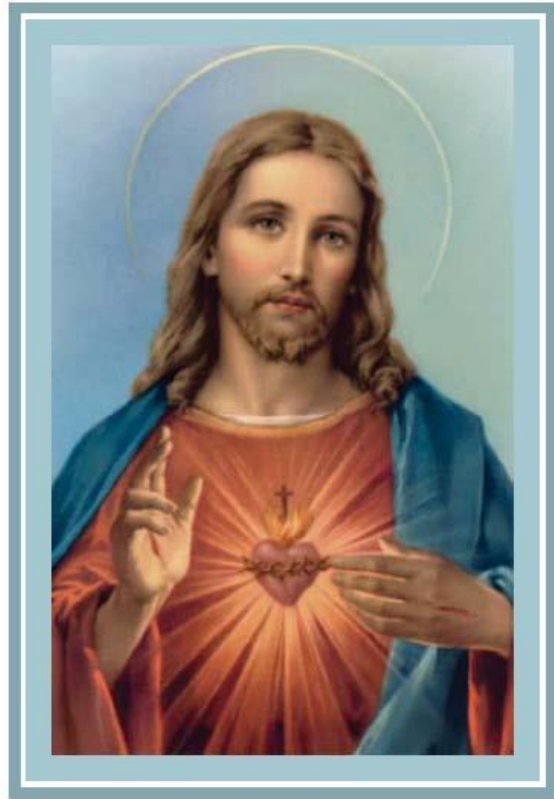
Πίσω του αφήνει τη σύζυγό του Καλλιόπη, τους γιους του Παναγιώτη, Φίλιππο, Κωνσταντίνο και Ελένη, τον γαμπρό του Ιωάννη τις νύφες του, Γιοβάννα, Σοφία και Γουέντι. Επιπλέον, τα εγγόνια του David, Paul, Matthew, Mark, Carly, Leigh, Conrad, Nick, Haido, Trent και William και οι συζύγοί των, σύζυγοι και σύντροφοί τους, Jane, Josie, Alex, Lee, Cassie, Ηλία και Molly. Τα δισέγγονά του Τάιλερ, Χάρβεϊ, Λέον, Ελένη, Ζωή και Ολυμπία, και Ανίκα.

Αιωνία του η μνήμη, ας αναπαύεται αιωνίως με ειρήνη.

*Μην λυπάστε, ζω στη γαλήνη του Θεού και
προσεύχομαι για εσάς.
Θα σας αγαπώ από τον Ουρανό
όπως σας αγάπησα και στη Γη.*

— <◆> —
*Do not be sad, I am living in
God's peace and I pray for you.
I will love you from Heaven
as I have loved you on Earth.*

PERSONAL TRIBUTE TO MY FATHER

My father was an inspiration, a legend and a rock of granite who would not crumble under the heavy blows that he endured throughout life. Even when I did not know it, my father would be there for me. The values, ethics, traditions, culture and the never give up attitude were all inherited from him.

Throughout life, he was there for me during my moment of crisis supporting, encouraging and at times cajoling me to even greater heights than I ever thought possible. The only regrets I have in life are that I wish I had the knowledge, wisdom and the life experience to better understand my father and not having to wait some 63 years for the both of us to come to recognise each other for who we were and to finally reconcile.

The grief, pain and sorrow that I hold within are at times too much to bear, but having the knowledge that I always loved my father dearly throughout life helps me come to terms with his passing. My memories of him will always remain a part of me of which I will pass onto his grandchildren and great grandchildren.

There are insufficient words to describe a love a father has for his son and vice versa and there are many times that both of us wish we had more time spent together before death became the deciding factor to terminate our many discussions. I will forever cherish the two months granted to us both in Pellana Lakonia Greece, birthplace to the both of us and I felt deep within my heart the longing he had to return to his beloved home in Greece beneath the Taygetos Mountain that he so much loved.

My Dad was a very special person who was loved by many. A man who helped those in need, standing up for the battler, never giving up in the face of adversity, a man who avoided fear as a companion and lived life to the full and what was expected of him.

I am therefore reminded of the story my mother once told me when I returned from my overseas service in 1973. Mum said that dad was like a block of granite. A granite that many would try and topple over but did not do so in the face of much adversity. Mum said that only she knew the pain, the sorrow, the hurt and the struggles of Dad, because she could see and feel the scratches and blows made by others on the granite that he symbolised. Truly a man who withstood the tests of time.

May I be granted the opportunity to gain the strength, wisdom, knowledge, longevity and life experiences to emulate my father whom I cherish close to my heart? A man who even late in life encouraged and gave good advice to my sons David, Paul, Matthew and Mark. A father to me always and a father to my lovely wife and companion Yovanna who he truly loved.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

Ο πατέρας μου ήταν μια έμπνευση, ένας μύθος και ένας βράχος από γρανίτη που δεν κατέρρευσε κάτω από τα βαριά χτυπήματα που υπέφερε καθ' όλη τη ζωή του. Ακόμη και όταν δεν το γνώριζα, ο πατέρας μου θα ήταν εκεί για μένα. Οι αξίες, η ηθική, οι παραδόσεις, ο πολιτισμός και η στάση του «να μη τα παρατά ποτέ» όλα κληρονομήθηκαν από αυτόν.

Κατά τη διάρκεια της ζωής μου ήταν εκεί για μένα, κατά τη στιγμή της κρίσης, υποστηρίζοντας, ενθαρρύνοντας και μερικές φορές με έσπρωχνε σε ακόμα μεγαλύτερα ύψη από όσο πίστευα ποτέ. Η μόνη λύπη που έχω στη ζωή είναι ότι θα ευχόμουν να είχα τη γνώση, τη σοφία και την εμπειρία της ζωής για να καταλάβω καλύτερα τον πατέρα μου και να μην χρειαζόμουν να περιμένω 63 χρόνια ώστε οι δύο να έρθουν να αναγνωρίσουν ο ένας τον άλλο για το ποιοι είμαστε και που τελικά συμφιλιωθήκαμε.

Η θλίψη και ο πόνος που κρατώ μέσα μου είναι μερικές φορές ανυπόφορος, αλλά έχοντας τη γνώση ότι πάντα αγαπούσα τον πατέρα μου πολύ καθ' όλη τη ζωή με βοηθά να έρθω σε συμβιβασμό με το πέρασμά του. Οι αναμνήσεις μου γι' αυτόν θα παραμείνουν πάντοτε κομμάτι του εαυτού μου, για το οποίο θα μεταλαμπαδεύσω στα εγγόνια του και τα δισέγγονά του.

Δεν υπάρχουν επαρκή λόγια για να περιγράψουμε την αγάπη που έχει ο πατέρας για το γιο του και αντίστροφα και υπάρχουν πολλές φορές που και οι δύο επιθυμούσαμε να έχουμε περισσότερο χρόνο μαζί μας πριν ο θάνατος γίνει ο αποφασιστικός παράγοντας για να τερματίσουμε τις πολλές συζητήσεις μας.

Θα αγαπώ και θα διατηρώ στη μνήμη μου για πάντα τους δύο μήνες που μας δόθηκαν στην Πελλάνα της Λακωνίας, στον τόπο γεννήσεως και για τους δυο μας και ένιωθα βαθιά μέσα στην καρδιά μου τη λαχτάρα που έτρεφε και ποθούσε να επιστρέψει στο αγαπημένο του σπίτι στην Ελλάδα κάτω από τον Ταΰγετο που τόσο αγαπούσε.

Ο μπαμπάς μου ήταν ένα πολύ ιδιαίτερο πρόσωπο που τον αγαπούσαν πολλοί. Ένας άνθρωπος που βοηθούσε όσους είχαν ανάγκη, πάντα συμπαραστεκόταν τον κάθε βιοπαλαιστή, ποτέ δεν τα παρατούσε σε αντιξοότητες, ένας άνθρωπος που απέφυγε τον φόβο ως σύντροφο και έζησε την ζωή στο έπακρον και το οποίο ήταν αναμενόμενο από αυτόν. Υπενθυμίζω λοιπόν την ιστορία που μου είπε η μητέρα μου όταν επέστρεψα από την υπηρεσία μου από το εξωτερικό το 1973. Η μάνα μου είπε ότι ο μπαμπάς μου ήταν σαν ένας τεράστιος γρανίτης. Ένας γρανίτης που πολλοί θα προσπαθούσαν να ανατρέψουν, αλλά δεν το κατάφεραν ενάντια σε πολλές αντιξοότητες.

Η μάνα μου είπε ότι μόνο αυτή γνωρίζει τον πόνο, τη θλίψη, το κακό και τους αγώνες του μπαμπά, επειδή μπορούσε να δει και να νιώσει τις γρατζουνιές και τα χτυπήματα που έκαναν άλλοι στο γρανίτη που συμβόλιζε. Πραγματικά ένας άνθρωπος που αντιστάθηκε στις δοκιμές του χρόνου.

Εύχομαι να μου δοθεί η ευκαιρία να αποκτήσω τη δύναμη, τη σοφία, τη γνώση, τη μακροζωία και τις εμπειρίες της ζωής για να μιμηθώ τον πατέρα μου τον οποίο αγαπώ και πάντα θα τον έχω κοντά στην καρδιά μου! Ένας άνδρας που μέχρι τέλος στη ζωή ενθάρρυνε και έδινε καλές συμβουλές στους γιους μου Δαβίδ, Παύλο, Μάθιου και Μάρκο. Ένας πατέρας για μένα πάντα και ένας πατέρας για την υπέροχη γυναίκα και σύντροφό μου Γιοβάννα που αγαπούσε πραγματικά.